

ת"פ 24097/01/22 - מדינת ישראל נגד אוריאל בן כליפא

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 24097-01-22 מדינת ישראל נ' בן כליפא

בפני בעניין:	כבוד השופטת ג'ויה סקפה שפירא המאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד קרן לביא מהמחלקה לחקירות שוטרים
נגד		
הנאשמת		אוריאל בן כליפא ע"י ב"כ עוה"ד אייל בסרגליק ועו"ד דניאל הרמן

גזר דין

כללי

1. הנאשמת הורשעה, לאחר שמיעת ראיות, בעבירת תקיפה לפי סעיף 379 לחוק העונשין התשל"ז-1977.

נסיבות ביצוע העבירה פורטו בהרחבה בהכרעת הדין. בתמצית ייאמר, כי במועד הרלבנטי לאישום, הנאשמת שירתה כשוטרת בשירות קבע במשמר הגבול.

ביום 4.11.21 הוצבה הנאשמת במשמרת באזור שער האריות בעיר העתיקה של ירושלים, בין היתר לצורך חסימת "שביל החסידות" ומניעת מעבר הולכי רגל מן המקומיים במקום.

בשעה 20:40 הגיעה למקום חלא סלים (להלן גם: "נפגעת העבירה") בלוויית אחיה, מאלק. הם ביקשו לעבור והסבירו לנאשמת כי הם מחפשים את אחיהם שעבר שם קודם לכן. הנאשמת הסבירה לחלא שאין באפשרותה לעבור, וכי עליה להמתין מספר דקות עד לשחרור החסימה. חלא אמרה כי לא אכפת לה והיא רוצה לעבור, אך לא נקטה בכל פעולה פיזית באותו שלב. הנאשמת דחפה את חלא לאחור מספר פעמים. אמה ואחיה של חלא ניסו להתערב, וכפי שנקבע בהכרעת הדין, לא מן הנמנע כי גם חלא עצמה דחפה את הנאשמת. הנאשמת דחפה את מאלק כשידיה על צווארו, השמיעה קללות לעבר חלא, הפילה אותה על הרצפה וניסתה לתפוס את ידיה כדי לעצור אותה, בעוד שחלא עצמה התנגדה למעצר. לבסוף, הנאשמת הרימה את חלא מן הרצפה בעזרת שוטרים נוספים שהיו במקום, והיא הובלה אל תוך נקודת המשטרה כשהנאשמת אוחזת בכובע המיזע שלבשה, בחלק מהכיסוי שנותר על ראשה ובתוך כך גם בחלק משיערה של חלא.

כאשר השתיים נכנסו אל תוך נקודת המשטרה, הנאשמת דחפה את חלא בחוזקה, הושיבה אותה על כיסא שהיה במקום, אחזה באזור צווארה במשך מספר שניות וניערה את גופה. הנאשמת שבה ועשתה כן כעבור מספר שניות נוספות, כשהיא צועקת על חלא מספר פעמים "לסתום את הפה", זאת מבלי שהייתה כל הצדקה לשימוש בכוח

באותו שלב, ומבלי שחלא, אשר הייתה מבוהלת ובוכייה, התגרתה בנאשמת.

במסגרת הכרעת הדין הנאשמת זוכתה מעבירת שיבוש מהלכי משפט מטעמים של הגנה מן הצדק.

2. המאשימה ביקשה להותיר את הרשעתה של הנאשמת על כנה, ולדחות את בקשת ההגנה לביטול ההרשעה. נטען כי לא מתקיים איזה מהתנאים שנקבעו בהלכה הפסוקה כנדרשים לצורך שקילת ביטול הרשעה. עוד ביקשה המאשימה לקבוע מתחם עונש הולם שבין שירות לתועלת הציבור ומספר חודשי מאסר בעבודות שירות וביקשה לגזור על הנאשמת עונש קצר של מאסר בעבודות שירות, לצד מאסר מותנה ופיצוי לנפגעת העבירה.

המאשימה הדגישה בטיעוניה את הערכים המוגנים באמצעות העבירה ואת העובדה שהרשעת שוטר בפלילים יש בה כדי לפגוע באמון הציבור בעבודת המשטרה. כן הדגישה המאשימה את מידת האלימות שבה נקטה הנאשמת, את העובדה שהאלימות נמשכה לאורך חלקים שונים של האירוע, את ההתייחסות המבזה שלה לנפגעת העבירה והוסיפה כי הציפייה מן הנאשמת היא כי תפעל באופן מתון, מרוסן וחוקי, חרף מורכבות הזירה והתפקיד שעליהם היא אמונה, בפרט לנוכח העובדה כי היא פעלה בצמידות לשוטר טירון. בנוסף הודגש כי הנאשמת לא נטלה אחריות על מעשיה והטילה את האחריות על נפגעת העבירה ומשפחתה. לצד זאת, המאשימה הכירה בכך כי יש לזקוף לזכותה של הנאשמת את גילה הצעיר, העדרו של עבר פלילי ואת שירותה במשטרה.

המאשימה תמכה עמדתה העונשית בפסיקה.

3. מטעם ההגנה העיד מר אלירן סיאנוב כעד אופי. העד היה בעברו קצין מג"ב ומפקדה הישיר של הנאשמת. מר סיאנוב תיאר כי פיקד על הנאשמת מאז שהגיעה למחלקתו בחודש אוגוסט 2020 ועד לאירוע שאירע בחודש נובמבר 2021. העד תיאר את ניסיונו הפיקודי העשיר, ואמר כי הנאשמת היא השוטרת הכי טובה שעליה פיקד אי פעם, הן מבחינה מקצועית, הן מבחינת אופייה. העד תיאר כי במהלך שירותה הנאשמת הקפידה תמיד לציית לחוקים ולפעול באופן מסודר, נמנעה מכניסה "לשטחים אפורים", כלשונו, והוא העניק לה תעודת הוקרה על תפקודה המצוין. העד ביקש מבית המשפט להקל בעונשה.

4. עוד הוגשו מטעם ההגנה מסמך רפואי בעניינה של הנאשמת (ת/9), סיכום הערכה תקופתית מטעם מפקדה, שבו תוארה הנאשמת כבעלת מוטיבציה, רצון להתקדם וכמעומדת לקורס קצינים. כן הוגשה תעודת הוקרה שניתנה לנאשמת ממפקד הפלוגה שבה שירתה, על היותה חיילת מצטיינת בחודש "פברואר תשפ"ב".

5. ב"כ הנאשמת ביקש לבטל את הרשעתה של הנאשמת ולגזור עליה עונש של שירות לתועלת הציבור. הוא ביקש גם לשקול את מצבה הכלכלי של הנאשמת, אשר הושעתה מעבודתה כשוטרת ולא השתכרה במשך תקופה ארוכה, ולהפחית בפיצוי שייגזר. ב"כ הנאשמת ציין את מורכבות ורגישות עבודתם של השוטרים, את תנאי הלחץ ושגרת החירום שבתוכם הם פועלים ואת העובדה כי לעיתים קרובות אף נדרש מהם לסכן את חייהם למען הבטחת ביטחונם של התושבים. ב"כ הנאשם ערך סקירה רחבה של פסיקה, וטען כי משעה שבמקרים חמורים יותר אפשרו בתי משפט סיום הליכים פליליים ללא הרשעה, גם נסיבות המקרה הנוכחי מאפשרות זאת. בטיעונו הדגיש ב"כ הנאשמת עוד, כי הנאשמת נעדרת עבר פלילי, כי מילאה את תפקידה

בהצטיינות ובמקצועיות, ושימשה בעת ביצוע העבירה מחסום אנושי באזור מורכב ובאירוע נפיץ. ב"כ הנאשמת טען כי מעשיה של הנאשמת מהווים אירוע בודד, אלימות שאינה מצויה ברף חומרה גבוה, וכי הם לא גרמו נזק למתלוננת. הסנגור תיאר כי הנאשמת רוצה להמשיך בשירותה, וטען כי החזרתה לשירות לאחר הכרעת הדין היא זמנית, ומכל מקום היא לא הוחזרה לתפקיד שאותו מילאה קודם להשעייתה. ב"כ הנאשם טען כי חרף החזרתה של הנאשמת לשירות, הרשעה עלולה לפגוע בעתידה המקצועי כשוטרת וכי היא עלולה לאבד את מקום עבודתה. לצד זאת נטען כי הנאשמת שואפת ללמוד לימודי משפטים ולעסוק במקצוע עריכת דין, ועל כן הרשעה עלולה לפגוע גם באפשרותה לממש שאיפה זו.

6. הנאשמת בדברה האחרון ביקשה כי דינה ייגזר על פי מידת הרחמים, אמרה שחשוב לה להמשיך בשירות מבצעי במשמר הגבול ותיארה את שאיפתה ללמוד משפטים.

סוגיית ביטול ההרשעה

7. בהלכה הפסוקה נקבעו שני תנאי מצטברים, שבהתקיימותם מאפשרים הימנעות מהרשעתו של נאשם שאשמתו בפלילים הוכחה והם: כאשר העבירה בנסיבות ביצועה מאפשרת סיום ההליך ללא הרשעה, מבלי לפגוע ביתר שיקולי הענישה, וכאשר ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקומו של הנאשם (ראו ע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל** (פ"ד נב(3) 337)).

8. על מנת לעמוד על שיקולי הענישה במקרה דנן, נבחן תחילה את הערכים המוגנים באמצעות העבירה ואת מידת הפגיעה בהם.

עבירת התקיפה נועדה להגן על שלמות הגוף, תחושת הביטחון האישי ועל כבודו של אדם.

לצד זאת, תקיפת אזרח על ידי שוטר חמורה מתקיפה אחרת של אדם את חברו, וכפי שנקבע בע"פ 89/78 אפנג'ר נ' מדינת ישראל (פ"ד לג(3) 141): **"אין אדם חייב, במדינת חוק, לספוג מכות, רק מפני שהמכה הוא שוטר"**. תפקידו של שוטר הוא לאכוף את החוק, וביצוע עבירה על ידו פוגע גם בתדמיתה של המשטרה ומכתים את שמם הטוב של כלל השוטרים. ואבהיר, אמון הציבור במשטרת ישראל הוא בעל חשיבות מהותית בנושא הציות לחוק, ופגיעה בו פוגעת ביכולתה של המשטרה לבצע את תפקידיה בשמירה על שלטון החוק והסדר הציבורי.

9. אשר לנסיבות שבהן בוצעה התקיפה במקרה דנן, יש להתייחס לעובדה שמעשיה של הנאשמת נעשו ללא תכנון מוקדם, תוך כדי ביצוע תפקידה ואגב הצורך להתמודד עם מציאות לחוצה של פגיעה בחופש התנועה של אזרחים, רק בשל השתייכותם הלאומית, חשש מהפרות סדר שהן שכיחות באזור, והתמודדות עם אזרחית שאזרה אומץ לקרוא תיגר, גם אם באופן מילולי בלבד, על מציאות זו. עם זאת, והגם שמדובר באירוע שארך מתחילתו עד סופו דקות ספורות בלבד, לא ניתן להתעלם מן העובדה כי האלימות נמשכה, ללא צורך או סמכות, גם לאחר שהתנגדותה של נפגעת העבירה נוטרלה ולאחר שהיא הובלה והוכנסה אל תוך נקודת המשטרה, בשעה שלא היא ולא אף אחד אחר היוו שום סיכון לנאשמת או למי מהשוטרים האחרים שנכחו

במקום.

10. מידת האלימות שנקטה הנאשמת בתחילתו של האירוע כלפי נפגעת העבירה לא הייתה משמעותית והיא כללה מספר דחיפות בלבד. מנגד, האלימות שהפגינה כלפיה בעת ששהו בתוך נקודת המשטרה הייתה משמעותית יותר, וכללה אחיזה בצוואר וניעור גופה של המתלוננת, מעשה שהנאשמת חזרה עליו פעם נוספת. מעבר לפגיעה הפיזית שהייתה עלולה להיגרם לנפגעת העבירה, היה במעשים אלה של הנאשמת גם ממד של השפלה כלפיה, בפרט כאשר נוספו לו הצעקות שהשמיעה והסטת הרעלה מפניה של נפגעת העבירה בתנועת זלזול בשלב מאוחר יותר של האירוע.

11. לנפגעת העבירה נגרמו במהלך האירוע חבלות ניכרות על צווארה ובראשה. עם זאת, כפי שהובהר במסגרת הכרעת הדין, לא ניתן לקבוע, ברמה הנדרשת בפלילים, כי החבלות נגרמו בשל מעשי התקיפה, ולא מן הנמנע כי אלה אירעו באותו חלק של האירוע שבו קמה לנאשמת סמכות לעשות שימוש בכוח.

12. כפי שצוין, לא ניתן להתעלם מכך שהגזרה שבה שירתה הנאשמת הייתה מורכבת ורגישה. ואף על פי כן, מצופה משוטרי האמון על שמירת החוק ואכיפתו, להוות דוגמה ומופת לאזרחים שאותם הוא משרת. תפקידה של הנאשמת מטבעו היה כזה הדורש מגע תדיר עם אזרחים, חשודים, עדים ומתלוננים. במובן זה היא מהווה את "פניה של משטרת ישראל". דווקא משום כך, ישנה חשיבות רבה לאופן התנהגותה, ודווקא משום כך היא נדרשה להפגין שליטה עצמית, ריסון ואיפוק, גם בסיטואציה המורכבת שבה הייתה מצויה, בשטח, ולא כל שכן- בתוך נקודת המשטרה. תחת זאת הנאשמת התנהגה בצורה תוקפנית, ומעשיה חוללו אירוע הפרת סדר משמעותי, שבמהלכו אמנם קמה לה סמכות לעשות שימוש בכוח, ואולם בהתנהלות מאופקת יותר מצידה, ניתן היה להימנע מהאירוע כולו מלכתחילה.

13. בשולי הדברים אוסיף, כי לנוכח נימוקי הזיכוי מעבירת שיבוש מהלכי המשפט, מוטב היה אם המאשימה הייתה נמנעת מלהיתלות, במסגרת טיעוניה לעונש, בהתייחסות שהובאה בהכרעת הדין לעבירה זו. מכל מקום, העובדות שנקבעו בעניין זה אינן חלק מנסיבות ביצוע עבירת התקיפה ולא ישמשו שיקול בגזירת דינה של הנאשמת ואף לא בשאלת ביטול ההרשעה. ככל שלעובדות שנקבעו בעניין זה ישנה השפעה כלשהי, ראוי כי זו תקבל ביטוי במסגרת פנים ארגונית של משטרת ישראל.

14. סיכומם של דברים עד כאן, עבירת התקיפה שביצעה הנאשמת לא הייתה ברף חומרה גבוה מבחינת האלימות שהופעלה. הגם שלהתנהלותם של גורמים נוספים, ובהם נפגעת העבירה ובני משפחתה, הייתה השפעה על האופן שבו התפתח האירוע, בסופו של יום הנאשמת היא זו שחוללה אותו.

לו היה מדובר בהפעלת האלימות בשטח בלבד, הרי שהנסיבות היו מאפשרות הימנעות מהרשעתה של הנאשמת. עם זאת, העובדה שמעשי האלימות נמשכו גם בתוך נקודת המשטרה, אחרי דלת סגורה, לאחר שהמתלוננת כבר הושבה על כיסא, וכאשר לנאשמת, שעמדה והייתה חמושה ומגובה בשוטרים נוספים, היה יתרון כח משמעותי עליה, אינה מאפשרת הימנעות מהרשעה מבלי לפגוע בשיקולי ענישה נוספים ובהם גמול והרתעת הרבים.

15. למעלה מן הצורך אציין, כי גם הדרישה הנוספת שנקבעה בפסיקה כהכרחית לשקילת ביטול ההרשעה- פגיעה חמורה של ההרשעה בשיקומה של הנאשמת - אינה מתקיימת במקרה דנן.

16. תנאי סף מהותי והכרחי לשיח העוסק בשיקום נאשמים בפלילים הוא קבלת אחריות של הנאשם על מעשי העבירה, מתוך הכרה בפסול שבהם. במקרה דנן הנאשמת אינה מקבלת, באופן מובהק, אחריות על מעשיה. לאורך ההליך כולו היא זעקה את חפותה, ולא הסתירה, גם לאחר הכרעת הדין, את תחושתה כי הרשעתה היא בבחינת עוול שנגרם לה על ידי מערכת אכיפת החוק. לא בכדי אף נמנעה ההגנה מלבקש התייחסות של שירות המבחן, שהוא הגורם האמון על שיקום נאשמים, לעניינה של הנאשמת. משכך, לא ניתן כלל לשוח בעניינה של הנאשמת במונחי שיקום.

17. לצד זאת, ואף אם הנאשמת הייתה מקבלת אחריות על מעשיה, לא ניתן להצביע על נזק מוחשי וקונקרטי שעלול להיגרם לשיקומה, ובהקשר זה מן הראוי להזכיר את ההלכה הפסוקה הקובעת כי אין מקום להידרש לאפשרויות תיאורטיות, שלפיהן עלול להיגרם נזק בעתיד (רע"פ 54/15 פלוני נ' מדינת ישראל (נבו) 27.1.15).

18. וזאת יש לומר- מיד לאחר הרשעתה של הנאשמת בעבירת התקיפה, היא הוחזרה לשירות במשמר הגבול, וזאת לאחר תקופת השעיה ארוכה שנמשכה מאז ביצוע העבירה. בכך יש משום הצהרה פומבית של משטרת ישראל, כי היא אינה רואה את מעשיה של הנאשמת ככאלה המצדיקים את פיטוריה. אמת, הנאשמת לא הוחזרה לאותו תפקיד שבו שירתה, כי אם לתפקיד אחר, ואולם משעה שהנאשמת עצמה אינה רואה כל פסול במעשיה, עובדה המקימה חשש שהם יחזרו על עצמם, החלטה זו של משטרת ישראל היא סבירה, ולא מצאתי כי יש להימנע מהרשעה אך ורק כדי לאפשר לנאשמת לשוב לאותו תפקיד.

19. הנאשמת הביעה עניין בלימודי משפטים והביעה חשש כי הרשעתה תמנע ממנה מלעסוק במקצוע עריכת דין. ראשית יש לומר כי הנאשמת עוד לא התחילה ללמוד, וככל שתתחיל בלימודיה בעתיד, התקופה הארוכה הצפויה לה עד לסיום הלימודים וההתמחות, חופפת כמעט במלואה את תקופת ההתיישנות על ההרשעה.

יתרה מכך, חוק לשכת עורכי הדין תשכ"א- 1961 אינו פוסל, מניה וביה, מועמד לחברות בלשכה רק בשל קיומה של הרשעה פלילית. סעיף 44(א)(1) לחוק קובע, כי ללשכה נתון שיקול דעת שלא לקבל מועמד לחברות בלשכה, אם הוא הורשע בעבר בעבירה שיש עמה קלון. זוהי ידיעה שיפוטית וכללית, כי בלשכת עורכי הדין חברים גם עורכי דין שהורשעו בפלילים, מועמדותם לא נדחתה וחברותם לא הופסקה רק בשל ההרשעה. לפיכך, לא ניתן לקבוע באופן מוחלט, ואף לא קרוב לוודאי, כי הרשעתה של הנאשמת תוביל, בעתיד לבוא, לדחיית בקשתה להתקבל ללשכת עורכי הדין.

20. לנוכח האמור לעיל, הרשעתה של הנאשמת תיוותר על כנה.

מתחם העונש ההולם

21. בקביעת מתחם העונש ההולם שקלתי את נסיבות ביצוע העבירה כפי שפורטו בפרק הקודם, המובילות למסקנה כי במקרה דנן מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא בינונית.

22. פסיקת בתי המשפט מלמדת, כי במקרים דומים הוטלו עונשים במנעד רחב, החל משירות לתועלת הציבור ללא הרשעה, עבור דרך מאסר מותנה ופיצוי לנפגעי העבירה ועד למספר חודשי מאסר בעבודות שירות. ראו למשל ע"פ 6873/14 סרגי מלכוב נ' מדינת ישראל (נבו) 18.12.14; ע"פ ג (ח"י) 16369-07-18 מועדי נ' מדינת ישראל (נבו) 22.11.18; ע"פ ג (מרכז) 64206-12-18 מדינת ישראל נ' אסייהין (נבו) 13.5.19; ע"פ (י-ם) 13038-09-18 מדינת ישראל נ' פיקארד (נבו) 14.11.18; ת"פ (י-ם) 21305-02-18 מחלקה לחקירות שוטרים-מח"ש נ' עידו קציר (15.10.18); ת"פ (ח"י) 30247-12-21 המחלקה לחקירות שוטרים-מח"ש נ' ווהב (נבו) 13.2.22; ת"פ (י-ם) 704-01-18 מחלקה לחקירות שוטרים-מח"ש נ' דניאל כתב (18.9.19); ת"פ (י-ם) 1185-09-16 מדינת ישראל מחלקה לחקירות שוטרים נ' ניסים (25.9.17); ת"פ (ח"י) 43833-01-18 מדינת ישראל נ' עלמני (נבו) 5.5.19.

23. לנוכח האמור לעיל, בשים לב לטיבו של האירוע, מידת הכח שהופעלה, העובדה כי תוך כדי האירוע קמה לנאשמת סמכות שימוש בכח, פוטנציאל הנזק והעובדה כי לא ניתן לקבוע שהנזק שנגרם אמנם נגרם בשל העבירה, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם את העבירה שביצעה הנאשמת הוא בין מאסר מותנה, קנס ופיצוי לנפגעת העבירה ומאסר קצר, שיכול וירוצה בעבודות שירות, לצד מאסר מותנה ופיצוי לנפגעת העבירה.

העונש המתאים לנאשמת

24. שקלתי לזכות הנאשמת את גילה הצעיר, את העובדה כי אין לה הרשעות קודמות, ואת שאיפותיה לקיים אורח חיים נורמטיבי. עם זאת יש לומר, כי מרבית תיקי אלימות שוטרים עוסקים בנאשמים שהם נורמטיביים ונעדרו עבר פלילי.

25. הנאשמת הקדישה את רוב חייה הבוגרים בתרומה לשירות המדינה ואזרחיה, ועשתה זאת במסירות, כפי שעולה מתוך עדותו של עד האופי ומתוך גיליון ההערכה התקופתית ותעודת ההוקרה שהוגשו מטעם ההגנה. גם עובדה זו עומדת לזכותה.

26. מובן כי אין מקום להחמיר עם הנאשמת בשל עמידתה על כך שתובאנה ראיות להוכחת אשמתה. לצד זאת, הנאשמת אינה זכאית להקלות שלהן זוכים מי שלוקחים אחריות על מעשיהם. כפי שצוין, קבלת אחריות על המעשים יש בה ממד של הכרה בפסול שבהם, והיא מפחיתה את הסיכון כי אלה יחזרו על עצמם. היבט זה אינו מתקיים במקרה דנן, שבו הנאשמת עומדת בתוקף על טענתה כי השימוש בכוח מצדה נעשה בסמכות, ונראה כי לא הייתה נוהגת אחרת, לו הייתה נקלעת שוב לאירוע דומה. משעה שהנאשמת הוחזרה לשירות, ולא מן הנמנע כי אף תוחזר לשרת בתפקידה הקודם, קיימת אפשרות שהיא תיקלע לחיכוך דומה בעתיד ותנהג באותה

הדרך, ועל כן יש ליתן בעניינה משקל מסוים לשיקולי הרתעה אישית.

27. הנאשמת הושעתה מתפקידה לאחר ביצוע העבירה ועד למתן הכרעת הדין, פרק זמן של כשנה וחצי. ניכר היה מתוך דברי הנאשמת בעדותה במשפט כי לבד מהפגיעה הכלכלית שהייתה כרוכה בכך, גרמה ההשעיה גם לפגיעה בתדמיתה העצמית של הנאשמת, אשר תפסה את עצמה כשוטרת מצטיינת. ההשעיה הארוכה מהתפקיד היא בעלת היבט עונשי משמעותי עבור הנאשמת ובכלל, וגם היא מצדיקה הקלה מסוימת עמה.

הוא הדין ביחס לעצם הרשעתה של הנאשמת, אשר נותרה על כנה, ואשר על פי התרשמותי היא לבדה, ללא קשר לסוגיית העונש, בעלת היבטים עונשים על פי תפיסתה של הנאשמת.

28. התנהלותה של המחלקה לחקירות שוטרים הובילה לכך שהנאשמת זוכתה מאחת העבירות שבהן הוואשמה, ואף מחלק מהמעשים שיוחסו לה בכתב האישום. התנהלות זו קיבלה את הביטוי המרבי האפשרי בהקלה עם הנאשמת, ואין מקום לשוב וליתן לו משקל במסגרת קביעת העונש.

29. לנוכח האמור לעיל, אני סבורה כי יש למקם את עונשה של הנאשמת בחלקו התחתון של מתחם העונש ההולם, סמוך לתחתית המתחם.

באופן עקרוני מקובלת עלי העמדה שהציגו שני הצדדים, שלפיה במקרה דנן נדרש רכיב ענישה מוחשי כלשהו, ולא ניתן להסתפק בעונש צופה פני עתיד. עם זאת, אני סבורה כי עונש של שירות לתועלת הציבור אשר קרוב לתחתית המתחם אינו מתאים לנאשמת, בהיותו עונש בעל היבטים שיקומיים מובהקים, ואלה אינם מתקיימים בעניינה של הנאשמת. לפיכך, אקבע רכיב מוחשי של קנס, וכמצוות המחוקק אתחשב בעניין זה גם במצבה הכלכלי של הנאשמת.

30. אשר לפיצוי לנפגעת העבירה, מובן כי בעת גזירת פיצוי בהליך פלילי לא ניתן לאמוד בצורה מדויקת את מידת הנזק שנגרם לנפגעת העבירה, וכי תכליתו של הפיצוי במסגרת זאת היא בעיקר לבטא את ההכרה בפגיעה בקורבן, בהיבט של הפגיעה הפיזית, השפלתה ושלילת החירות שבאה בעקבות האירוע. מנגד, לא הובאו ראיות לטענות נפגעת העבירה והמאשימה בדבר הדמוניזציה שנעשתה, על פי הנטען, לנפגעת העבירה על ידי הנאשמת ומשפחתה ברשתות החברתיות ובציבור, וטענה זו לא נשקלה. יחד עם זאת שקלתי גם את חלקה של המתלוננת באופן שבו התגלגל האירוע.

31. לפיכך אני גוזרת על הנאשמת את העונשים הבאים:

א. קנס בסך 4,000 ₪ או 40 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם בארבעה תשלומים חודשיים שווים ורצופים הראשון עד ליום 1.9.23 והבאים עד ל-1 בכל חודש

עוקב. לא ישולם איזה מהתשלומים במועדו, תעמוד מלוא יתרת הקנס לפירעון מיידי.

ב. שמונה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מהיום, שלא תעבור עבירת אלימות נגד הגוף מסוג פשע.

ג. ארבעה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מהיום, שלא תעבור עבירת אלימות נגד הגוף מסוג עוון.

ד. פיצוי לנפגעת העבירה, עדת תביעה 1 בכתב האישום בסך 2,000 ש"ח. הפיצוי ישולם עד ליום 1.8.23.

32. על הנאשמת לשלם את הקנס והפיצוי לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות:

- בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il
- מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון *35592 או בטלפון 073-2055000
- במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום)

33. זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, א' תמוז תשפ"ג, 20 יוני 2023, בנוכחות הצדדים.